

Cvrsvs Philosophicvs

Arriaga, Rodrigo de

Antverpiæ, 1632

Sectio I. De habitu supernaturali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95614)

DISPUTATIO NONA.

De Habitibus.

Habituum extensione egi Disputatione I. Logicæ à num. 29. ubi probavi, pro obiectorum etiam materialium diuersitate, diuersos habitus naturales constituendos esse. De eorum inter se vnione ibidem à numero 37. Quæ de intensione & corruptione dici poterant, facile intelliguntur ex dictis Disput. IV. de Speciebus impressis, à numero 206. & 212. est enim eadem quoad hoc de vtriusque ratio. Solum igitur restat nobis in præsentis disputare, quid sint, in quibus potentiis reperiuntur, & quo pacto ad actus concurrant. Sed prius quædam de habitu supernaturali breuiter perstringam.

SECTIO I.

De habitu supernaturali.

Quia ex habitu supernaturali nonnulli arguunt ad naturales, vt infra constabit, oportet breuiter habitum supernaturalem explicare, licet id ad solum Theologum videatur pertinere.

SUBSECTIO PRIMA.

Explicatur Habitus supernaturalis.

Est ergo habitus supernaturalis qualitas quædam per se à Deo infusa animæ, aut Angelo, eos eleuans ad efficiendos actus supernaturales. Habitum per se infusum esse qualitatem, id est, accidens reale, inde constat, quia non est de complemento substantiali hominis, magis quam habitus naturalis aut actus naturales; vnde homine æquè substantialiter completo manente, & perit & aduenit, sicut calor, color, &c. vnde infertur, eam esse accidens. Esse verò accidens reale, non modale constat ex eo, quod nulla sit vel apparens ratio, ad dicendum, eum esse essentialiter affixum subiecto magis quam sint habitus naturales aut primæ qualitates, &c. non enim, quia possit habitus infusus diuinitus existere sine animâ, vllus sequitur processus infinitus, sed solum infertur, requiri vnionem distinctam, sicut in aliis accidentibus, colore, luce; ergo habitus per se infusus est accidens reale, siue qualitas.

2 Dicitur per se à Deo infusus, quia non acquiritur per actus, sed petit ab ipso liberaliter voluntati infundi, quo differt ab habitu naturali, qui naturâ suâ per actus acquiritur, licet aliquando possit infundi præter exigentiam, vnde non per se, sed per accidens infusus in eo casu dici posset.

Dicitur eleuans animam vel Angelum ad actus supernaturales, quia cum anima & Angelus sint naturâ suâ improporionati ad actus supernaturales voluntatis & intellectus, vt eos possint conaturaliter efficere, requirunt aliquod principium intrinsecum eis actibus proportionatum; & consequenter supernaturale, quo eleuentur &

compleantur ad illos: hoc autem est habitus supernaturalis.

Ex his infertur, eos habitus esse simpliciter; necessarios ad actus, non tamen ita, vt neque de potentia absolutâ eorum concursus suppleri nequeat per auxilium extrinsecum (non bene aliqui docent) de facto enim peccator fidelis exercere solet actus supernaturales misericordiæ & iustitiæ, cum tamen eis habitibus supernaturalibus iustitiæ & misericordiæ careat, de quo fulius Theologi. Sunt ergo simpliciter necessarii, quia conaturaliter & sine pouo miraculo non possunt actus supernaturales sine eis fieri; quo differunt à naturalibus, sine quibus conaturaliter actus elicitur: ob id habitus supernaturales magis sapiunt naturam potentiæ quam habitus, licet hoc nomine vocentur, eò quod separabiles sunt, & distinguantur per obiecta formalia.

Hi habitus non dant facile posse, id est, non 4 facilitant potentiam ad suos actus. Quod probò, quia quantumuis paruulo fuerint in Baptismo tales habitus cum gratiâ infusi, adhuc cum ad vsum rationis peruenit, non sentit se magis facilem ad opera bona, quam si non baptizatus non fuisset, aliquando ex illâ facilitate, quam in se experiretur, posset certò cognoscere se fuisse baptizatum, & recepisse gratiam, ergo habitus supernaturalis non facilitat potentiam. Secundo, potest iustus se diu exercere in operibus humilitatis v. g. & non in operibus liberalitatis aut orationis, &c. ergo ille non habebit facilitatem ad liberalitatem & orationem, sed solum ad humilitatem: & tamen habebit intensissimum habitum supernaturalem liberalitatis & orationis; nam in quolibet iusto sunt omnes supernaturales habitus ad quæcumque opera bona supernaturalia, & intenduntur aequaliter per quemlibet actum cuiuscumque virtutis sit, ergo habebit habitum intensissimum ad eos actus, sicut illum habet ad alios actus supernaturales in quibus se exercuit: & tamen, vt dixi, non habet eam facilitatem; imò sæpius contingit in iustis, vt ad aliqua bona opera ex non obligatoris habeant summam facilitatem, & summam difficultatem ad alia. Et etiam in ipsis obligatoris potest hoc non raro contingere: nam licet omnia exequantur, aliqua tamen cum magnâ facilitate, v. g. audire Sacram die festo, alia difficulter valde, v. g. ieiunare, aut inimico parcere; ergo habitus supernaturalis non dat facile posse.

Huius rationem à priori eam aliqui reddunt, quia facilitas supponit potentiam completam; sed hi habitus non supponunt illam completam, ergo non facilitant. Leue argumentum: non enim video, cur in eadem entitate non possint coindere hæc duo, & complere & inclinare ad eundem actum. imò de facto cognitio clara Dei & complet potentiam ad amandum, quia sine cognitione non potest amare, & inclinatur determinando ad amorem, quod maius est quam facilitare. Idem est in specie impressâ intellectus, à qua

quā arguens dicit, provenire facilitatem intellectus ad cognoscendum; illa enim ut simpliciter possit, quia sine specie nihil est; & præterea dat facile posse. Melius ergo huius ratio desumetur ex propria naturā horū habituum cognita per experientiam quā deprehendimus eos solum cōplere, licet possint esse alij qui cōpleant & facilius.

SUBSECTIO SECUNDA.

Aliquæ difficultates circa illum expeditæ.

7 PRIMA potest esse, vtrum physicè intenduntur per actus. Dixi *physicè*: nam intendi moraliter, id est meritorie, suppono vterque certum. Communiter negatur ob hanc rationem; quia cum sint prærequisiti ad actus, non possunt ab illis physicè produci, & consequenter nec physicè intendi; sicut ob eandem rationem potentia naturalis non possunt intendi per actus. Hæc ratio non me mouet: solum enim probat, primum gradum habitus non posse produci ab actu, quia præcedit illum. Verum, cur secundus gradus habitus non poterit physicè produci ab actu facto per primum gradum ipsius habitus, sicut in speciebus omnes communiter admittunt, eas intendi per actus, cum tamen tam requisitæ sint ad actus intellectus, sicut habitus supernaturales ad actus supernaturales; ergo esse prærequisitas non impedit, quod minus propriis actibus intendi possint. Instantia de præsens non est ad rem, quia hæc à nullo sunt mensibiles, ergo neque ab actibus, quod verum etiam est, licet eos non præcederent, habitus autem supernaturales sunt absolute capaces intentionis; unde non eis repugnat ex hoc capite ab actibus intendi.

8 Fateor, non improbabiler posse dici, eos physicè per actus intendi, quo nec lene video absurdum, sicut in simili dixi de speciebus supra Disputatione IV. num. 206. Aduerte tamen, quia, ut paulò antè dixi, per quemlibet actum bonum intenduntur omnes habitus supernaturales, tunc dicendum esse, eum solum intendi physicè ab actu qui est circa idem obiectum, scilicet habitum misericordiæ solum intendi physicè per actum misericordiæ, reliquos moraliter, seu meritorie. Ratio differentia est, quia actus iustitiæ non præcontinet vllò modo physicè habitum humilitatis vel temperantiæ, ut ex se patet; ergo physicè non poterit ab illo causari, ergo solum causabitur physicè ab actu circa proprium obiectum, ut in naturalibus contingit, & in eisdem habitibus supernaturalibus: è contrario actus solum causatur physicè ab habitu sibi correspondente.

9 Quod si adhuc durum tibi videtur, influxum physicum concedere actibus in habitus, quia contra communem sententiam; dic, eos non intendi physicè ab actibus, quia & prærequiruntur ad illos, & sunt illis perfectiores: licet autem aliquis actus possit intendere suum principium partiale, ut de speciebus dixi supra, id tamen intelligendum præcisè, quando principium est imperfectius ipso actu, ut est species respectu cognitionis; non quando est perfectius, ut est habitus supernaturalis. Si enim actus in entitate suā & in intensiōe & gradu imperfectior est suo principio, non videtur posse habere virtutem ad illud intendendum, siquidem etiam res æqualis imperfe-

ctione & gradu non potest aliam intendere, calor v.g. ut duo, passum calidum ut duo. Hæc ratio non est adeò efficax: posset enim responderi, potentiam cum habitu ut duo, posse efficere actum ut tria. Deinde, ex consortio potentia posse cum actu iuuari, ut produceret habitum supra propriam intensiōem, idcō paulò antè dixi, probabile esse, eos actus intendi physicè.

Secunda difficultas, vtrum, licet actus supernaturales non intendant physicè habitus supernaturales per se infusos à quibus oriuntur, producant tamen alium habitum supernaturalem specie diuersum à primo, qui non sit per se infusus, sed acquisitus, nec dans simpliciter, sed facile posse. Hæc questio noua inter Auctores est. De eā agit Hurtadus Disputatione XVI. de Animā, à §. 74. ubi satis inclinatur in affirmatiuam partem, non tamen audent eam absolute defendere, quia noua videtur. Alij autem recentiores eam omnino reiciunt.

Mouentur ij Primò, Quia si darentur tales habitus supernaturales acquisiti, deberent permanere in peccatore; absurdum autem est dicere, in peccatore manere habitum supernaturalem charitatis, & aliarum virtutum (videtur enim expressè contra Tridentinum, docens, solum manere in peccatore fidem, & spem supernaturalem.) Quod autem deberent permanere tales habitus, probatur, quia illi non penderent à gratiā, nec enim ab eā causantur; nec essent passiones illius, potest enim gratia esse sine illis; ergo non esset unde ab eā dependerent. Deinde etiam in peccatore datur facilitas ad actus supernaturales, in quibus peccator se diu antè exercuerat: neque enim per primum peccatum, quo amittit gratiam, amittit etiam inclinationes omnes bonas longo exercitio ac labore ante peccatum acquisitas, quæ non nisi vel per longum otium, vel per longum exercitium oppositorum actuum amittuntur; ergo si propter hanc facilitatem in iustis concedimus eos habitus supernaturales acquisitos, etiam debemus eosdem concedere in peccatore; absurdum autem id esse constat, ergo non producuntur tales habitus.

Non vrget hoc argumentum; Concedo enim, eos manere in peccatoribus, nego autem, id esse absurdum, neque enim est contra Concilium, Patres, aut Theologos, qui solum negant manere in peccatore habitus supernaturales per se infusos, & dantes simpliciter posse, de quibus præcisè ipsi disputauerunt, quia id tantum eorum intererat; alios autem habitus supernaturales dantes præcisè facile posse, sicut ipsi de eis non cogitarunt; vel saltem nihil voluerunt determinare, an dentur in iustis, sed id Theologis disputandum permiserunt, ita nec eos negarunt in peccatore. Solum ergo ea est opinio contra duos vel tres recentiores, quod non sufficit ad illam reddendam vllò modo vel suspectam, vel minus probabilem, præsertim cum alij pro illā stent. Vide Hurtadum Disputatione 16. §. 80. ubi eam à nouitate & omni calamitiā vindicat. De aliā responsione ad hoc argumentum dicam in tertiā obiectione.

Secundò mouentur, Quia nulla est necessitas ponendi tales habitus. Respondeo, necessitatem probandam Sectione 3. cum de necessitate habituum naturalium in voluntate egerimus, eadem enim

enim de utrisque videtur ratio. cur enim actus naturales habebunt virtutem producendi habitus naturales facilitantes ad actus sibi similes, & actus supernaturales non habebunt virtutem producendi habitus supernaturales facilitantes ad actus supernaturales?

- 14 Tertiò, Quia non potest manere facilitas ad faciendum actum sine potentiâ simpliciter ad illum requisitâ; sed in peccatore non manet potentia, quia non manet habitus infusus, ergo nec facilitas. Hoc argumentum non impugnât eos habitus, sed vt summum probat, non posse illos in peccatore manere. Quod si hoc sufficienter probaret, potius esset argumentum pro nobis, quam contra nos; quia propter illud possemus eos concedere in iusto, negare verò in peccatore sine incosequentia, quod magis adhaeremus communi modo loquendi neganti habitus supernaturales in peccatore, & facilius responderemus primo argumento suprà facto sine nouitatis notâ, vt contendunt respondere nonnulli. Verum arbitror hoc argumentum nullam habere efficaciam, & consequenter solutionem horum non esse bonam.
- 15 Licet enim in peccatore non maneat habitus infusus, dans simpliciter posse intrinsecè, manet tamen simpliciter potentia saltem per auxilium extrinsecum Dei parati ad concurrendum cum eo peccatore: tunc autem benè poterit manere facilitas, quæ solùm exigit vt maneat in animo potentia simpliciter, siue illa proveniat ab habitu, siue ab aliquo extrinsecò (quod & omnes fateri tenentur: nam licet non dentur habitus supernaturales acquisiti, hoc tamen certum, hominem iustum ex nimio vfu actuum supernaturalium habere facilitatem ad actus similes etiam supernaturales virtutum infusarum, quam non amittit per vnum peccatum lethale, licet amittat gratiam, & habitus infusos) ergo manet in illo facilitas (quidquid illa sit) ad actus supernaturales, licet non maneat habitus infusus dans simpliciter posse, ergo & poterit manere habitus supernaturalis acquisitus dans faciliè posse sine habitu infuso dante simpliciter posse, quando-
- 16 quidem hæc potentia manat aliunde. Nec potest dici, in tali peccatore maneret solam facilitatem ad actus naturales, & ab hac peraccidens eum facilitari etiam ad supernaturales: hoc, inquam, dici non potest: nam etiam si non fecisset actus naturales, sed solùm supernaturales, sine dubio habuisset facilitatem ad similes actus, quæ non posset repente destrui per vnum actum peccaminosum, & non contrarium his actibus, sed in aliâ materiâ disparatâ.

Quod si adhuc replices, hoc quod est Deum decreuisse ex suâ libertate dare auxilium extrinsecum ad hos actus, esse omnino per accidens in ordine ad habitum, ergo hic non potest ex se manere in potentiâ magis, quam si Deus decreuisset omne auxilium extrinsecum negare. Si hoc, inquam, obieceris, Secundò absolute respondebo, etiam si non maneret simpliciter posse in ordine ad actus supernaturales, adhuc non repugnare, vt maneat facilitas: nam in sententiâ eorum contra quos ago, Christus Dominus non habens simpliciter posse peccare, habet tamen intensissimam cognitionem delectabilitatis in obiecto peccaminoso reperta, quæ cognitio intensa est habitus (iuxta aduersarios) facilitans &

inclinans ad actus amplius contentes illud obiectum peccaminosum, etiam in Christo Domino altius qualiter reprimatur per cognitionem intensam de malitiâ eius obiecti. ergo potest manere facilitas sine potentiâ simpliciter acquisitâ, licet tunc non possit operari; ergo ob hanc rationem non sunt negandi tales habitus supernaturales, dantes præcisè faciliè posse, seu acquisitum per actus. Idem clariùs confirmo, quia sententiæ species, quæ sunt in organo, si non causentur efficienter ab animâ, adhuc remanent ablata animâ, iuxta probabilem sententiam, etiam si tunc ad sententiam non sit potentia quam ipsæ species per se complebant, & ad quam ordinabantur; sicut etiam in corpore mortuo multa manent accidentia per se ordinata ad animam. Ergo, licet ea facilitas supponeret per se potentiam, quia tamen non conservabatur ab illâ, sed à solo Deo & animâ, poterat, his manentibus, etiam illa manere aliquandiu, licet paulatim forte periret. Nec in hoc est vlla prorsus repugnantia.

Dicendum ergo censéo, probabilissimum esse, dari tales habitus supernaturales acquisitos, si ad actus naturales dantur habitus naturales in voluntate, de quo Sectione 3. Quod hac ratione confirmo: etiam si homo sapè exerceat actus supernaturales amoris Dei, nullum exerceat actum naturalem amoris, sine dubio esset facilis postea ad amandum, vt lumine naturæ videtur nouum: atqui ea facilitas non posset ab habitu infuso provenire, quia hic non dat faciliè posse. Et supradixi, & est communis sententia; nec solus habitu naturali, qui nullus tunc erat; ergo à supernaturali, quia nihil aliud remanet vnde posset oriri.

Vergeo id ampliùs: nam quia in communi sententiâ non potest actus naturalis attingere idem obiectum formale quod actus supernaturalis (quam veram esse non puto, suppono illam tamen, vt ostendam, omnes eius Auctores tenere mecum hic habitus istos admittere) in hac ergo sententiâ, iusto se exercente in actibus supernaturalibus, manenteque valde facili ad eos actus, non potest ea facilitas provenire ab habitu naturali ex actibus naturalibus simul cum supernaturalibus habitu acquisito: nam hic habitus non facilitat ad idem obiectum formale actus supernaturalis, iuxta hanc sententiam, nec potest facilitas illa ex habitibus per se infusis provenire, vt aliunde iam suprà probavi; ergo debet ab habitu aut qualitate aliqua supernaturali eorum actuum repetitione acquisitâ provenire, non enim id potest ex cognitione aut aliunde provenire, vt in vniuersum dicam Sectione 3. vbi probabo, dari in voluntate habitus distinctos.

Aliqui non audentes eiusmodi habitus supernaturales concedere, dixerunt, ab actibus supernaturalibus produci habitum in substantiâ naturalem, per quem facilitetur potentia. Citant pro hac sententiâ Molinam & alios. Ego tamen primò in hac re arbitror, hos non habere pro se vllum posituum vllius momenti argumentum: illa enim omnia reducuntur ad hoc, quod videatur nouum, tales habitus in peccatore admittere. Sed quid ad hoc respondendum, ex dictis constat.

Secundò dico, hos non philosophari consequenter ad ea quæ de habitibus acquisitis ipsi omnesque alij docent, scilicet habitum produ-

Actum per actus, tamquam semen illius, semper facilitare ad actus similes iis à quibus productus est. Hic autem docent produci habitum, qui facilitat ad actus etiam genere diversos, quales sunt naturales ad quos illi habitus faciunt, comparati respectu actuum supernaturalium à quibus sunt producti. Hoc autem videtur rationi naturali repugnare, actus enim producat habitum videtur conari relinquere semen sui, seu facilitatem ad actus suæ speciei. quid autem actus supernaturalis erit sollicitus de productione aliorum naturalium? Confirmo ratione à priori: videnti: tam potens est in genere supernaturali actus supernaturalis, quam naturalis in naturali; sin, assigna mihi differentiam: ergo, si naturalis producit naturalem, supernaturalis etiam producat supernaturalem.

10. Fortè respondebis, à me sæpè dictum, non esse bonam consequentiam, ignis potest producere ignem, ergo adamas poterit adamantem; ergo nec erit bona. Actus naturalis producit habitum naturalem, ergo supernaturalis producat supernaturalem. Respondeo, licet illa consequentia in genere bona non sit, hic tamen optimè esse: cum enim experientia nos doceat, ab actu supernaturali produci habitum, quod & aduersarij fatentur, sicut producit ab actu naturali: aliunde autem ipsum habitum in se non intueamur, nec experientia dicat nobis cum esse naturalem, certè rectè inferimus, Ambo actus producant habitum, ergo quilibet producat habitum sui ordinis: quia nisi aliud obstat, quilibet debet producere habitum in eo ordine in quo est; & tam potens est supernaturalis in genere supernaturali, quam naturalis in naturali. Ad exemplum de adamante facile respondeo, ibi experientiam ipsam nobis ostendere disparitatem, seu adamantis incapacitatem ad producendum alium. At in actibus supernaturalibus nihil est vnde valeat probari, eum non esse tantæ virtutis in suo genere, quantæ sit actus naturalis in genere suo: ergo non discurrat consequenter. Qui cum ei actui concedat habitum, negat esse supernaturalem; & prius deberet omnem ei negare habitum, aliasque causas illius facilitatis relictæ quærere (vt faciunt alij) quàm id docere.

Secundò efficacius adhuc etiam hanc opinionem reicio: quia per eam planè videtur præcludi via ad ostendendum actus ortos ab habitu, v.g. charitatis infusæ, supernaturales esse. Dicit enim quis, licet habitus infusus supernaturalis sit, & ab eo pendeat actus amoris, vt à causâ, adhuc tamen in suâ entitate esse naturalem; sicut, licet actus amoris sit per se supernaturalis, infusæque efficienter in habitu, & hic ab eo pendeat, adhuc habitus ille naturalis est.

21. Virgo: non aliâ ratione visio beata supernaturalis est, nisi quia principium illius est supernaturale, scilicet lumen gloriæ: nam posito semel lumine gloriæ, naturaliter visio sequitur; (vt omnes admittunt) ergo licet habitus sequatur naturaliter ex actu, adhuc erit supernaturalis, quia principium immediatum illius non minùs est supernaturale, quàm omnis habitus à quo procedunt actus supernaturales, & quàm lumen gloriæ. sin, dicant quæ sit differentia.

Dixi, quia principium immediatum est supernaturale. Nam benè video, sæpè res aliquas in sub-

stantiâ naturales pendere mediâtè ab aliquâ aliâ supernaturali, vel vt à conditione, aut occasione; sicut superbia daemone pendit ex donis supernaturalibus gratiæ, &c. vnde occasionem sumpsit. At quando aliquid pendet vt à principio immediato effectiuo, requisito ab aliquo supernaturali, necessariò videtur futurum supernaturale, vt de habitu argumentatus sum.

Fortè respondebunt, habitum productum ab eis actibus, non pendere ab illis, sed potuisse etiam produci per actus naturales, ideoque esse in se naturalem; at visionem beatam non posse produci nisi à lumine gloriæ, quod est supernaturale. Hoc ipsum dicent etiam de aliis actibus supernaturalibus. Sed contrâ manifestè, quia in hac solutione petunt principium. Ego enim contendo, sicut lumen gloriæ, quia supernaturale est in se, producit visionem quæ in se est supernaturalis, & consequenter non potest à naturali principio produci; ita etiam actus supernaturales, quia tales, debere producere habitum absolute supernaturalem, & consequenter, qui non possit ab aliis principiis naturalibus produci. Huic autem argumento respondes, nullam reddendo rationem, sed conclusionem, quam ego impugno. Contrâ Secundò, quia si illi habitus producti ab actibus supernaturalibus eiusdem sunt speciei cum productis à naturalibus, non est necessarium recurrere ad actus supernaturales: nam cum, iuxta probabiliorē sententiam, quandoque homo efficit actum supernaturalem, etiam efficiat naturalem circa illud obiectum, tunc ab eo actu naturali produceretur ille habitus, nec est necessarium intrare tot difficultates: ergo habitus qui ab actu supernaturali producit, etiam si à te dicatur naturalis, tamen debet esse diuersus ab eo qui per actus naturales producit.

Obiicies: Habitus relictus ex actibus supernaturalibus eodem modo facilitat quo habitus naturalis; nec vllus poterit diuersitatem vllam percipere; ergo ille habitus erit naturalis. Respondeo, istum esse periculosum modum discurrendi in istis materiis, eo enim probatur, nullam esse cognitionem supernaturalem in nobis; nec habitum infusum; nam cognitio infusa de honestate eleemosynæ non faciliat aliter, aut non inclinat ad dandam eleemosynam, quàm naturalis cognitio de eâ eleemosynâ. Nec habitus infusus elicit aliter suum actum, quàm potentia suum, nec vllus vmq̃ potuit diuersitatem eorum actuum in se experientiâ ipsâ dignoscere; ergo hinc nihil potest inferri de naturalitate aut supernaturalitate eius habitus. Ratio ergo est, quia principia, à quibus nostri actus oriuntur, non sentiuntur à nobis; vnde non experientiâ, sed aliunde ostendenda est habitus illius supernaturalitas, prout à nobis satis videtur huc vsque ostensa. Et hæc de his habitibus supernaturalibus sufficiant.

23. Aduertendum tamen est, eos distinguendos pro diuersitate obiectorum materialium (sicut de reliquis habitibus naturalibus dixi Disputatione 1. Logica à numero 31.) quo differunt à per se infusis: qui cum se habeant per modum potentia, nec sint producti ab actibus, possunt magis extendi, quàm acquisiti siue naturales siue supernaturales sint, iuxta dicta etiam vbi proximè.